

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 2021/1 3.01.2021

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„Słowo Wcielone wśród nas zamieszkało.” (por. J 1, 14)

Nie zapomnijmy dziś wyrazić choćby do dwóch osób swojego zachwytu i przemyśleń nad Bożym Narodzeniem. Nasza wiara wzmacnia się i pomnaża, gdy się nią dzielimy. Odwagi! Tu nie liczy się forma, ale otwarcie serca ku braciom i siostram.

ks. Robert Grohs, Proboszcz

PAPIEŻ FRANCISZEK NA TWITTERZE:

„Postanowiłem ogłosić specjalny Rok poświęcony Rodzinie *Amoris laetitia*, który zostanie zainaugurowany podczas zbliżającej się uroczystości św. Józefa. Powierzmy Świętej Rodzinie z Nazaretu naszą drogę wraz z rodzinami całego świata.” (27.12) „Podczas gdy upadek człowieka polega na tym, że każdy idzie swoją drogą, to w żłóbku wszyscy w nocy świata zwracają się do Jezusa, Księcia Pokoju.” (28.12) „Syn Boży urodził się odrzucony, aby nam powiedzieć, że każdy człowiek odrzucony jest dzieckiem Bożym. Przyszedł na świat, jak dziecko przychodzi na świat, słaby i kruchy, byśmy mogli z czułością przyjąć nasze ułomności.” (29.12) „Modlitwa dziękczynienia zaczyna się od uznania, że zostaliśmy pomyślni, zanim nauczyliśmy się myśleć; zostaliśmy pokochani, zanim nauczyliśmy się kochać. Jeśli spojrzymy na życie w ten sposób, wtedy „dziękuję” stanie się nicią przewodnią naszych dni.” (30.12) „Boże Narodzenie jest świętem Miłości wcielonej, narodzeniem dla nas Jezusa Chrystusa. On jest światłem ludzi, które świeci w ciemności, ono nadaje sens ludzkiej egzystencji i całej historii.” „Dziękujemy Bogu: za dobre rzeczy, które wydarzyły się w czasie pandemii, za wielu ludzi, którzy nie robiąc hałasu, starali się uczynić ciężar próby bardziej znośnym.” **„Błogosławieństwem i uwielbieniem, które Bóg ceni najbardziej, jest miłość braterska. Dlatego oddajemy Mu chwałę, ponieważ wierzymy i wiemy, że całe dobro, które dokonuje się z dnia na dzień na ziemi, ostatecznie pochodzi od Niego.”** (31.12.2020) „Do wszystkich kieruję swoje najlepsze życzenia, aby w nowym roku ludzkość mogła dokonać postępu na drodze do braterstwa, sprawiedliwości i pokoju.” „Święta Boża Rodzicielko, Tobie poświęcamy nowy rok. Ty, która umiesz zachowywać w sercu, zatroszcz się o nas. Pobłogosław nasz czas i naucz nas znajdować czas dla Boga i

dla innych.” „Pokój można zbudować, jeśli zaczniemy żyć w pokoju ze sobą i z tymi, którzy są wokół nas, usuwając przeszkody, które uniemożliwiają nam troskę o tych, którzy są w potrzebie i w ubóstwie.” (1.01.2021) „Kontemplując scenę Narodzenia możemy stać się trochę jak dzieci i pozwolić, aby zrodził się w nas zachwyt dla „cudownego” sposobu, w jaki Bóg chciał przyjść na świat. To sprawia, że odradza się w nas czułość; a dzisiaj tak bardzo potrzebujemy czułości!” (2.01.2021)

Papieska intencja ewangelizacyjna na styczeń 2021: Braterstwo ludzkie

Módlmy się za wszystkie osoby, które pracują oraz żyją na morzu, łącznie z marynarzami, rybakami oraz ich rodziny.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. W piątek, 1. stycznia, rozpoczął się Jubileuszowy Rok Jakubowy.
2. Dziś, w Drugą Niedzielę Po Narodzeniu Pańskim, prosimy Boga Ojca, żeby dał się poznać wszystkim narodom, aby miały konieczne do życia światło.
3. W środę będziemy przeżywać uroczystość Objawienia Pańskiego.
4. W tym tygodniu kontynuujemy wizytę duszpasterską – tzw. kolędę. Przypominamy, że trzeba wcześniej zgłaszać się nawet na proponowany termin spotkania lub na bardziej dogodny dla wszystkich członków rodziny. Plan kolędy znajduje się w kolorowym „Oblubieńcu” z 27 grudnia, w internecie i na tablicy ogłoszeń.
5. W środę o 10:00 odbędzie się Msza św. w intencji Ks. Proboszcza Zdzisława Radka w 12. rocznicę śmierci.
6. W tym tygodniu przypada pierwszy czwartek miesiąca, szczególnie dzień modlitwy o powołania i za powołanych.
7. Za tydzień w niedzielę będziemy przeżywać święto Chrztu Pańskiego. Jest to ostatni dzień Okresu Narodzenia Pańskiego.
8. W najnowszej „Niedzieli” znajdziemy ciekawy artykuł odpowiadający na pytanie, dlaczego warto by świeccy również błogosławili się nawzajem oraz tekst o tym, jaki wpływ wywarła pandemia na życie Kościoła.
9. W najnowszym „Oblubieńcu” znajdziemy Orędzie Papieża Franciszka na coroczny Światowy Dzień Pokoju i wartościową homilię Benedykta XVI, która pomoże nam głębiej przeżyć środową uroczystość Objawienia Pańskiego.
10. Dziękujemy za ofiary złożone na potrzeby kościoła i cementarza przy okazji wizyty duszpasterskiej. Dodatkowo Ewa i Kazimierz Lechowscy, Aleksandra i Artur Knopowie oraz ofiarodawcy anonimowi złożyli w sumie 1350 zł.
11. Prosimy o zakup kolejnych zniczy, choćby za złotówkę, żeby się nie zmarnowały.

Jak niespokojni poszukiwacze Boga Homilia Benedykta XVI z Mszy św. w uroczystość Objawienia Pańskiego, 6 I 2013

Drodzy Bracia i Siostry!

Dla wierzącego i modlącego się Kościoła Mędrcy ze Wschodu, którzy idąc za

gwiazdą odnaleźli drogę do żłóbka w Betlejem, są jedynie początkiem wielkiej procesji przemierzającej historię. Z tego względu w liturgii czytana jest Ewangelia, która mówi o drodze Mędrców, a także wspaniałe wizje prorocze z 60. rozdziału Księgi Izajasza i Psalmu 72, które ukazują w śmiałych obrazach pielgrzymkę narodów do Jerozolimy. Jak pasterze, pierwsi goście u nowo narodzonego Dzieciątka leżącego w żłobie, uosabiają ubogich Izraela i ogólnie rzecz biorąc dusze pokorne, żyjące wewnętrznie bardzo blisko Jezusa, tak ludzie przybywający ze Wschodu reprezentują narody świata, Kościół pogan — ludzi, którzy na przestrzeni wszystkich wieków wyruszają w drogę ku Dzieciątku z Betlejem, czczą w Nim Syna Bożego i oddają Mu pokłon. Kościół nazywa to święto «Epifanią» — Objawieniem, ukazaniem się Boskości. Jeśli weźmiemy pod uwagę fakt, że od samego początku ludzie różnego pochodzenia, ze wszystkich kontynentów, wszystkich różnorodnych kultur, reprezentujący różne sposoby myślenia i życia byli i są w drodze do Chrystusa, to możemy naprawdę powiedzieć, że ta pielgrzymka i to spotkanie z Bogiem w postaci Dzieciątka jest objawieniem dobroci Boga i Jego miłości do ludzi (pon Tt 3, 4).

Zgodnie z tradycją, zapoczątkowaną przez bł. Jana Pawła II, święto Objawienia Pańskiego jest także dniem sakry biskupiej — otrzyma ją czterech kapłanów, którzy odtąd, pełniąc różne funkcje, będą włączać się w posługę Papieża na rzecz jedności jednego Kościoła Jezusa Chrystusa, w wielości Kościołów partykularnych. Związek między tymi święceniami biskupimi a tematem pielgrzymowania narodów do Jezusa Chrystusa jest oczywisty. Zadaniem biskupa jest nie tylko podążanie w tej pielgrzymce wraz z innymi, ale przewodniczenie i wskazywanie drogi. Chciałbym jednak zastanowić się wraz z wami podczas tej liturgii nad bardziej konkretną kwestią. Na podstawie historii opowiedzianej przez Mateusza możemy z pewnością wyrobić sobie pewne wyobrażenie o tym, jakiego typu ludźmi musieli być ci, którzy za znakiem gwiazdy wyruszyli w drogę, żeby znaleźć tego Króla, który miał ustanowić nowy rodzaj królestwa nie tylko dla Izraela, ale dla ludzkości. A zatem, co to byli za ludzie? Zapytajmy się również, czy pomimo różnicy czasów i zadań, patrząc na nich można zorientować się odnośnie do tego, kim jest biskup i jak powinien on wypełniać swoją misję.

Ludzie, którzy wyruszyli wówczas w nieznaną, byli niewątpliwie ludźmi niespokojnego serca. Ludźmi, których niepokój pobudził do poszukiwania Boga i zbawienia świata. Ludźmi oczekującymi, którzy nie zadowalali się swymi pewnymi dochodami i swoją prawdopodobnie znaczącą pozycją społeczną. Poszukiwali czegoś więcej. Byli chyba ludźmi wykształconymi, którzy wiele wiedzieli o gwiazdach, i prawdopodobnie posiadali także pewną formację filozoficzną. Chcieli jednak nie tylko znać wiele rzeczy. Chcieli przede wszystkim dowiedzieć się tego, co istotne. Chcieli dowiedzieć się, jak można stać się osobą ludzką. I właśnie dlatego chcieli wiedzieć, czy istnieje Bóg, gdzie On jest i jaki jest. Czy troszczy się o nas i jak możemy Go spotkać. Chcieli nie tylko wiedzieć. Chcieli poznać prawdę o nas, o Bogu i o świecie. Ich pielgrzymka zewnętrzna była wyrazem ich duchowej drogi, wewnętrznej pielgrzymki ich serc. Byli ludźmi poszukującymi Boga i w ostateczności byli w drodze do Niego. Byli poszukiwaczami Boga.

W ten sposób dochodzimy do pytania: jaki powinien być człowiek, na którego

nakładane są ręce podczas święceń biskupich w Kościele Jezusa Chrystusa? Możemy powiedzieć, że winien on być nade wszystko człowiekiem, któremu zależy na Bogu, ponieważ tylko wówczas naprawdę zależy mu na ludziach. Moglibyśmy też powiedzieć odwrotnie: biskup powinien być człowiekiem, któremu ludzie leżą na sercu, którego przejmuje los ludzi. Musi on być człowiekiem dla innych. Może on jednak być nim naprawdę wówczas, kiedy jest człowiekiem zdobytym przez Boga. Gdy dla niego troska o Boga staje się troską o Jego stworzenie, o człowieka. Jak Mędrzy ze Wschodu, także i biskup nie może być kimś, kto wykonuje jedynie swój zawód i nie chce nic więcej. Nie, on musi być ogarnięty Bożą troską o człowieka. Musi, by tak powiedzieć, myśleć i współodczuwać z Bogiem. Jest nie tylko człowiekiem, w którym jest konstytutywnie troska o Boga, lecz owa troska jest współdziałaniem w trosce Boga o nas. Ponieważ Bóg troszczy się o nas, idzie za nami aż do żłóbka, aż na krzyż. «Długość szukał mnie znudzony, Zbawił krzyżem umęczony, Niech ten trud nie będzie płony» — modli się Kościół w *Dies irae*. Niespokojne poszukiwanie Boga przez człowieka i wynikająca stąd Boża troska o człowieka winny nie dawać biskupowi spokoju. To mamy na myśli, kiedy mówimy, że biskup musi być przede wszystkim człowiekiem wiary. Gdyż wiara to nic innego, jak być wewnętrznie dotkniętym przez Boga, co jest warunkiem, by iść drogą życia. Wiara sprawia, że jesteśmy ogarnięci troską o Boga i czyni nas pielgrzymami, którzy są wewnętrznie w drodze ku prawdziwemu Królowi świata i ku Jego obietnicy sprawiedliwości, prawdy i miłości. W tej pielgrzymce biskup powinien przewodzić, powinien być tym, który wskazuje ludziom drogę ku wierze, nadziei i miłości.

Wewnętrzna pielgrzymka wiary ku Bogu odbywa się głównie w modlitwie. Św. Augustyn powiedział kiedyś, że modlitwa to w ostateczności nic innego jak aktualizacja i radykalizacja naszej tęsknoty za Bogiem. W miejsce słowa «tęsknota» moglibyśmy wstawić słowo «troska» i powiedzieć, że modlitwa wyrwa nas z naszego błędnego wygodnictwa, z naszego zamknięcia w rzeczywistości materialnej, widzialnej i rodzi w nas troskę o Boga, i właśnie w ten sposób czyni nas otwartymi na drugich i troszczącymi się o drugich. Biskup jako pielgrzym Boga musi być przede wszystkim człowiekiem modlącym się. Musi być w nieustannym kontakcie wewnętrznym z Bogiem; jego dusza musi być szeroko otwarta na Boga. Winien on zanosić do Boga trudne sprawy swoje i innych, a także swoje radości oraz radości innych, i tak na swój sposób doprowadzić do kontaktu między Bogiem a światem, w jedność z Chrystusem, aby światło Chrystusa jaśniało w świecie.

Wróćmy do Mędrców ze Wschodu. Byli oni także i przede wszystkim ludźmi odważnymi, ludźmi, których cechowała odwaga i pokora wiary. Trzeba było odwagi, aby przyjąć znak gwiazdy jako nakaz wyruszenia, aby wyjść ku temu, co nieznanne, niepewne, na drogi, na których czyhało wiele niebezpieczeństw. Możemy sobie wyobrazić, że decyzja tych ludzi wywołała wiele kpiny: szyderstwa realistów, którzy potrafili jedynie wyśmiewać marzycielstwo tych ludzi. Ten, kto wyruszał w drogę kierując się tak niepewnymi obietnicami, ryzykując wszystko, mógł wydawać się jedynie śmieszny. Lecz dla tych ludzi, głęboko przejętych Bogiem, droga według Jego wskazań była ważniejsza od ludzkiej opinii. Poszukiwanie prawdy było dla nich ważniejsze niż kpiny świata, pozornie inteligentnego. [...]

Benedykt XVI

Orędzie Papieża Franciszka na Światowy Dzień Pokoju

1.01.2021

1. Na progu Nowego Roku pragnę przekazać moje pełne szacunku pozdrowienia szefom państw i rządów, zwierzchnikom organizacji międzynarodowych, przywódcom duchowym i wiernym różnych religii oraz mężczyznom i kobietom dobrej woli. Wszystkim składam najlepsze życzenia, aby w tym roku ludzkość postępowała na drodze braterstwa, sprawiedliwości i pokoju między osobami, wspólnotami, narodami i państwami.

Rok 2020 upłynął pod znakiem wielkiego kryzysu sanitarnego Covid-19, który stał się zjawiskiem wielopłaszczyznowym i globalnym, pogłębiając silnie ze sobą powiązane kryzysy, takie jak kryzys klimatyczny, żywnościowy, gospodarczy i migracyjny, oraz sprawiając ogromne cierpienia i trudności. Myślę przede wszystkim o tych, którzy stracili członka rodziny lub bliską osobę, ale także o tych, którzy znaleźli się bez pracy. Szczególnie należy wspomnieć lekarzy, pielęgniarzy, farmaceutów, naukowców, wolontariuszy, kapelanów oraz pracowników szpitali i ośrodków zdrowia, którzy robili, co w ich mocy, i nadal to czynią z wielkim wysiłkiem i poświęceniem, do tego stopnia, że niektórzy z nich zmarli, starając się być u boku chorych, ulżyć ich cierpieniu lub uratować im życie. Oddając cześć tym osobom, ponawiam apel do decydentów politycznych i sektora prywatnego o podjęcie odpowiednich środków w celu zapewnienia dostępu do szczepionek przeciw Covid-19 i podstawowych technologii potrzebnych do pomocy chorym i tym wszystkim, którzy są najubożsi i najbardziej wrażliwi.

Z przykrością należy zauważyć, że obok licznych świadectw miłości i solidarności, nabierają niestety nowego rozmachu różne formy nacjonalizmu, rasizmu, ksenofobii, a nawet wojny i konflikty, siejące śmierć i zniszczenie.

Te i inne wydarzenia, które w minionym roku naznaczyły drogę ludzkości, uczą nas, jak ważna jest troska o siebie nawzajem i o stworzenie, aby budować społeczeństwo oparte na relacjach braterstwa. Dlatego właśnie wybrałem jako temat tego orędzia: Kultura troskliwości jako droga do pokoju. Kultura troski o przezwyciężenie często dziś dominującej kultury obojętności, odrzucenia i konfrontacji.

2. Bóg Stwórca, źródło ludzkiego powołania do troskliwości

W wielu tradycjach religijnych istnieją opowiadania, które odnoszą się do pochodzenia człowieka, do jego relacji ze Stwórcą, z naturą i z innymi ludźmi. W Biblii, Księga Rodzaju od samego początku ukazuje znaczenie troskliwości lub ochrony w Bożym planie dla rodzaju ludzkiego, podkreślając związek między człowiekiem ('adam) a ziemią ('adamah) oraz między braćmi i siostrami. W biblijnej

relacji o stworzeniu Bóg powierza Adamowi ogród „zasadzony w raju” (por. Rdz 2, 8) z zadaniem „uprawiania i strzeżenia” go (por. Rdz 2, 15). Oznacza to z jednej strony uczynienie ziemi urodzajną, a z drugiej strony ochronę i utrzymanie jej zdolności do podtrzymywania życia. Czasowniki „uprawiać” i „strzec” opisują relację Adama z jego domem-ogrodem, a także wskazują na zaufanie, jakie pokłada w nim Bóg, czyniąc go panem i opiekunem całego stworzenia.

Narodziny Kaina i Abla dają początek historii braci i siostr, których relacje będą interpretowane – w negatywny sposób – przez Kaina w kategoriach opieki lub ochrony. Po zabiciu swojego brata Abla, Kain odpowiada w następujący sposób na Boże pytanie: «Czyż jestem stróżem brata mego?» (Rdz 4, 9). Tak, oczywiście! Kain jest „stróżem” swojego brata. „W tych starożytnych opowiadaniach, pełnych głębokiej symboliki, zawarte już było przekonanie, odczuwane i dziś, że wszystko jest ze sobą powiązane i że autentyczna troskliwość o nasze życie i naszą relację z naturą jest nierozzerwalnie związana z wymiarem sprawiedliwości i braterstwa oraz wierności wobec innych”.

3. Bóg Stwórca, wzór troskliwości

Pismo Święte przedstawia Boga nie tylko jako Stwórcę, ale także jako Tego, który troszczy się o swoje stworzenia, szczególnie o Adama, Ewę i ich dzieci. Sam Kain, chociaż jest przeklęty z powodu popełnionego przestępstwa, otrzymuje znamię ochronne od Stwórcy, aby jego życie było strzeżone (por. Rdz 4, 15). Fakt ten, choć potwierdza nienaruszalną godność osoby, stworzonej na obraz i podobieństwo Boga, objawia także Boski plan zachowania harmonii stworzenia, ponieważ „pokój i przemoc nie mogą mieszkać w tym samym domu”.

Właśnie troska o stworzenie jest podstawą ustanowienia szabat, który oprócz regulowania kultu Bożego, miał na celu przywrócenie porządku społecznego i troskliwości względem ubogich (por. Rdz 1, 1-3; Kpł 25, 4). Obchody Jubileuszu z okazji siódmego roku szabatowego dawały wytchnienie ziemi, niewolnikom i dłużnikom. W tym roku łaski troszczono się o najsłabszych, dając im nowe perspektywy życia, aby wśród ludu nie było żadnego potrzebującego (por. Pwt 15, 4).

Na uwagę zasługuje również tradycja prorocka, w której szczyt biblijnego rozumienia sprawiedliwości przejawia się w sposobie, w jaki wspólnota traktuje najsłabszych w swoim gronie. Z tego właśnie powodu zwłaszcza Amos (2, 6-8; 8) i Izajasz (58) nieustannie podnoszą głos na rzecz sprawiedliwości względem ubogich, którzy z powodu swojej bezbronności i bezsilności są wysłuchiwni jedynie przez Boga, który się o nich troszczy (por. Ps 34, 7; 113, 7-8).

4. Troskliwość w misji Jezusa

Życie i misja Jezusa są szczytem objawienia miłości Ojca do ludzkości (por. J 3, 16). W synagodze w Nazarecie Jezus ukazał się jako Ten, którego Pan namaścił i «posłał, aby ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; aby uciśnionych odsyłał wolnymi» (Łk 4, 18). Takie mesjańskie działania, charakterystyczne dla jubileuszy, stanowią najbardziej wymowne świadectwo misji powierzonej Mu przez Ojca. W swoim współczuciu, Chrystus zbliża się do chorych na ciele i na duchu, uzdrawiając ich; przebacza grzesznikom

i obdarza ich nowym życiem. Jezus jest Dobrym Pasterzem, który troszczy się o owce (por. J 10, 11-18; Ez 34, 1-31); jest Dobrym Samarytaninem, który pochyla się nad człowiekiem poranionym, leczy jego rany i pielęgnuje go (por. Łk 10, 30-37).

U szczytu swej misji Jezus pieczętuje swą troskliwość względem nas, ofiarując siebie na krzyżu i uwalniając nas w ten sposób z niewoli grzechu i śmierci. Tak, darem swojego życia i swojej ofiary, otworzył dla nas drogę miłości i mówi do każdego: «Pójdź za mną i ty czyń podobnie!» (por. Łk 10, 37).

5. Kultura troskliwości w życiu uczniów Jezusa

Uczynki miłosierdzia względem duszy i względem ciała stanowią rdzeń działalności charytatywnej Kościoła pierwszych wieków. Chrześcijanie pierwszego pokolenia dzielili się, aby nikt z nich nie był w potrzebie (por. Dz 4, 34-35) i starali się, aby wspólnota była domem gościnnym, otwartym na każdą ludzką sytuację, gotowym do zatroszczenia się o najsłabszych. W ten sposób przyjął się zwyczaj składania dobrowolnych ofiar, aby nakarmić ubogich, pochować zmarłych i nakarmić sieroty, osoby starsze i ofiary katastrof, na przykład rozbitków na morzu. A kiedy w późniejszych czasach hojność chrześcijan straciła nieco rozmach, niektórzy Ojcowie Kościoła nalegali na fakt, że w zamysle Boga własność jest dla dobra wspólnego. Św. Ambroży utrzymywał, że „natura wszystkie płody wydaje dla wszystkich do wspólnego dobra. [...] Z natury więc wywodzi się prawo wspólnej dla wszystkich własności. Prawo własności prywatnej jest wynikiem ludzkich roszczeń”. Po przezwyciężeniu prześladowań pierwszych wieków, Kościół wykorzystał wolność, aby inspirować społeczeństwo i jego kulturę. „Potrzeby czasów budziły często nowe siły w służbie chrześcijańskiej caritas. Historia opowiada o wielu aktach dobroczynności. [...] Powstało wiele zakładów dla cierpiącej ludności: szpitali, domów ubogich, sierot i podrzutków, gospód dla podróżnych itd.”.

6. Zasady nauki społecznej Kościoła jako podstawa kultury troskliwości

Diakonia początków Kościoła, ubogacona refleksją Ojców i ożywiona na przestrzeni wieków czynnym miłosierdziem wielu jaśniejących świadków wiary, stała się siłą napędową nauki społecznej Kościoła, dając siebie wszystkim ludziom dobrej woli jako cenne dziedzictwo zasad, kryteriów i wskazań, z których można czerpać „język” troskliwości: promowanie godności każdej osoby ludzkiej, solidarność z ubogimi i bezbronniymi, troskliwość o dobro wspólne, ochronę świata stworzonego.

*** Troskliwość jako promowanie godności i praw osoby**

„Pojęcie osoby, które zrodziło się i rozwinęło w chrześcijaństwie, pomaga w realizowaniu rozwoju w pełni ludzkiego. Albowiem osoba znaczy zawsze relacja, nie indywidualizm, wskazuje na włączanie, a nie wykluczanie, wyjątkową i nienaruszalną godność, a nie wykorzystywanie”. Każda osoba ludzka jest celem sama w sobie, nigdy nie jest jedynie narzędziem, które należy doceniać tylko ze względu na jego użyteczność, ale jest stworzona, aby wspólnie żyć w rodzinie, we wspólnocie, w społeczeństwie, gdzie wszyscy członkowie są równi pod względem godności. To z tej godności wywodzą się prawa człowieka, a także obowiązki, które przypominają na przykład o odpowiedzialności za przyjmowanie i pomoc ubogim, chorym, zepchniętym na margines, wszystkim naszym „bliźnim, blisko lub daleko w

czasie i przestrzeni”.

*** Troskliwość o dobro wspólne.**

Każdy aspekt życia społecznego, politycznego i gospodarczego znajduje swoje wypełnienie, gdy służy dobru wspólnemu, to znaczy: gdy „suma warunków życia społeczeństwa pozwala bądź to grupom, bądź poszczególnym jego członkom, pełniej i szybciej osiągnąć ich własną doskonałość”. Dlatego nasze plany i wysiłki muszą zawsze uwzględniać skutki dla całej rodziny ludzkiej, rozważając możliwe konsekwencje w chwili obecnej i dla przyszłych pokoleń. Pandemia Covid-19 pokazuje nam, jak bardzo jest to prawdziwe i aktualne. W jej obliczu „zdaliśmy sobie sprawę, że wszyscy jesteśmy w jednej łodzi, wszyscy słabi i zdezorientowani, ale jednocześnie ważni i niezbędni, wszyscy wezwani by wiosłować razem”, bo „nikt nie ratuje się sam” i żadne odizolowane państwo narodowe nie może zapewnić swoim mieszkańcom dobra wspólnego.

*** Troskliwość poprzez solidarność.**

Solidarność wyraża w konkretny sposób miłość drugiego człowieka, nie jako mgliste uczucie, ale jako „mocną i trwałą wolę angażowania się na rzecz dobra wspólnego, czyli dobra wszystkich i każdego, wszyscy bowiem jesteśmy naprawdę odpowiedzialni za wszystkich”. Solidarność pomaga nam widzieć drugiego – zarówno jako osobę, jak i, w najszerszym tego słowa znaczeniu, jako lud czy naród – nie jako dane statystyczne, czy środek, który można wykorzystać, a następnie wyrzucić, gdy nie jest już użyteczny, ale jako naszego bliźniego, towarzysza w drodze, powołanego do udziału, na równi z nami, w uczcie życia, na którą wszyscy są jednakowo zaproszeni przez Boga.

*** Troskliwość i ochrona stworzenia.**

Encyklika *Laudato si'* w pełni ukazuje wzajemne powiązania całej rzeczywistości stworzonej i podkreśla potrzebę słuchania zarówno wołania potrzebujących, jak i wołania stworzenia. Z tego uważnego i ciągłego słuchania może zrodzić się skuteczna troska o ziemię, będącą naszym wspólnym domem, i o ubogich. W tej kwestii pragnę potwierdzić, że „warunkiem autentyczności poczucia wewnętrznego zjednoczenia z innymi bytami natury jest równoczesna czułość, współczucie i troska o człowieka”. „Pokój, sprawiedliwość i ochrona stworzenia to trzy kwestie ściśle ze sobą związane, których nie można od siebie oddzielać w taki sposób, by były traktowane indywidualnie, gdyż mogłoby to grozić ponownym popadaniem w redukcjonizm”.

7. Kompas służący wspólnemu kursowi

W czasach zdominowanych przez kulturę odrzucenia, w obliczu pogłębiających się nierówności wewnątrz państw oraz pomiędzy nimi, pragnę zaprosić osoby kierujące organizacjami międzynarodowymi i rządami, światem gospodarczym i naukowym, komunikacją społeczną i instytucjami edukacyjnymi do wzięcia w swoje ręce tego „kompasu” wyżej wymienionych zasad, aby nadać wspólny kurs procesowi globalizacji, „kurs prawdziwie ludzki”. Pozwoliłoby to bowiem docenić wartość i godność każdej osoby, działać wspólnie i solidarnie na rzecz dobra wspólnego, przynosząc ulgę tym, którzy cierpią z powodu ubóstwa, choroby,

niewolnictwa, dyskryminacji i konfliktów. Poprzez ten kompas zachęcam wszystkich, aby stali się prorokami i świadkami kultury troskliwości, aby wyeliminować wiele nierówności społecznych. A będzie to możliwe jedynie przy znaczącymi powszechnym protagonizmie kobiet, w rodzinie i we wszelkich dziedzinach życia społecznego, politycznego i instytucjonalnego.

Kompas zasad społecznych, niezbędny do promowania kultury troskliwości, jest również wskaźnikiem dla stosunków między państwami, które powinny być inspirowane braterstwem, wzajemnym szacunkiem, solidarnością i przestrzeganiem prawa międzynarodowego. W związku z tym należy podkreślić znaczenie ochrony i propagowania podstawowych praw człowieka, które są niezbywalne, powszechne, wzajemnie zależne i powiązane ze sobą.

Należy również wspomnieć o poszanowaniu prawa humanitarnego, zwłaszcza w tym czasie, gdy konflikty i wojny następują po sobie bez przerwy. Niestety, wiele regionów i wspólnot nie pamięta już czasów, kiedy żyły w pokoju i bezpieczeństwie. Wiele miast stało się jakby epicentrami niepewności: ich mieszkańcy walczą o utrzymanie normalnego rytmu życia, ponieważ są atakowani i bombardowani na oślep materiałami wybuchowymi, artylerią i bronią lekką. Dzieci nie mogą się uczyć. Mężczyźni i kobiety nie mogą pracować, aby utrzymać swoje rodziny. Głód zakorzenia się tam, gdzie kiedyś był nieznan. Ludzie są zmuszani do ucieczki, zostawiając nie tylko swoje domy, ale także historię rodziny i korzenie kulturowe.

Jest wiele przyczyn konfliktów, ale rezultat jest zawsze ten sam: zniszczenie i kryzys humanitarny. Musimy zatrzymać się i zadać sobie pytanie: co doprowadziło do tego, że konflikt na świecie stał się czymś normalnym? A przede wszystkim: jak możemy nawrócić nasze serca i zmienić naszą mentalność, aby naprawdę szukać pokoju w solidarności i braterstwie?

Jakże wiele środków trwonionych jest na broń, zwłaszcza jądrową, środków, które można by wykorzystać do realizacji ważniejszych priorytetów, dla zapewnienia bezpieczeństwa ludzi, takich jak wspieranie pokoju i integralnego rozwoju ludzkości, walka z ubóstwem, zabezpieczenie potrzeb zdrowotnych. To zresztą uwypuklają problemy globalne, takie jak obecna pandemia Covid-19 i zmiany klimatyczne. Jakże odważną decyzją byłoby „utworzenie z pieniędzy przeznaczanych na broń i inne wydatki wojskowe «Globalnego Funduszu» w celu definitywnego wyeliminowania głodu i przyczynienia się do rozwoju krajów najuboższych!”.

8. Wychowanie do kultury troskliwości

Promocja kultury troskliwości wymaga procesu wychowawczego, a w dążeniu do tego celu kompas zasad społecznych jest niezawodnym narzędziem w różnych powiązanych ze sobą kontekstach. Chciałbym podać kilka przykładów.

– Wychowanie do troskliwości rodzi się w rodzinie, będącej naturalną i podstawową komórką społeczeństwa, w której człowiek uczy się żyć w relacji i we wzajemnym szacunku. Należy jednak umożliwić rodzinie realizację tego życiowego i nieodzownego zadania.

– Zawsze we współpracy z rodziną, innymi podmiotami powołanymi do wychowania są szkoła i uniwersytet, a w pewnych aspektach również podmioty

komunikacji społecznej. Są one powołane do szerzenia systemu wartości opartego na uznaniu godności każdej osoby, każdej wspólnoty językowej, etnicznej i religijnej, każdego ludu i wynikających z niego praw podstawowych. Edukacja stanowi jeden z filarów społeczeństw bardziej sprawiedliwych i solidarnych.

– Religie w ogóle, a przywódcy religijni w szczególności, mogą odgrywać niezastąpioną rolę w przekazywaniu wiernym i społeczeństwu wartości solidarności, poszanowania różnic, akceptacji i troskliwości o najbardziej wrażliwych braci i siostry. Przypominam w tym kontekście słowa papieża Pawła VI skierowane do parlamentu ugandyjskiego, w 1969 r.: „Nie lękajcie się Kościoła; on was szanuje, kształci wam uczciwych i lojalnych obywateli, nie podsyca rywalizacji i podziałów, stara się promować zdrową wolność, sprawiedliwość społeczną i pokój. Jeśli w ogóle ma jakieś preferencje, to dla ubogich, dla wychowania najmłodszych, dla opieki nad cierpiącymi i opuszczonymi”.

– W odniesieniu do tych, którzy są zaangażowani w służbę społecznościom, w organizacjach międzynarodowych, rządowych i pozarządowych realizujących misję wychowawczą, a także tych wszystkich, którzy na różne sposoby pracują w dziedzinie edukacji i badań naukowych, ponawiam swoją zachętę, abyśmy osiągnęli cel edukacji „bardziej otwartej i integrującej, zdolnej do cierpliwego słuchania, konstruktywnego dialogu i wzajemnego zrozumienia”. Chciałbym, aby ta zachęta, sformułowana w ramach Globalnego Paktu Wychowawczego, znalazła szeroką i różnorodną aprobatę.

9. Nie ma pokoju bez kultury troskliwości

Kultura troskliwości, jako zaangażowanie wspólne, solidarne i uczestniczące na rzecz ochrony i promowania godności i dobra wszystkich, jako gotowość do zainteresowania się, do zwracania uwagi, do współczucia, do pojednania i uzdrowienia, do wzajemnego szacunku i wzajemnej akceptacji, jest uprzywilejowanym sposobem budowania pokoju. „W wielu częściach świata pojawiają się drogi pokoju, które prowadzą do zablźniania ran; potrzeba zatem twórców pokoju, gotowych, by zainicjować w śmiały i pomysłowy sposób procesy uzdrawiania i nowego spotkania”.

W tym czasie, w którym łódź ludzkości, wstrząsana burzą kryzysu, płynie mozolnie w poszukiwaniu spokojniejszego i bardziej pogodnego horyzontu, ster godności osoby ludzkiej i „kompas” podstawowych zasad społecznych może pozwolić nam płynąć bezpiecznym i wspólnym kursem. Jako chrześcijanie, spoglądamy na Dziewicę Maryję, Gwiazdę Morza i Matkę Nadziei. Wspólnie pracujemy nad tym, by podążać naprzód w kierunku nowego horyzontu miłości i pokoju, braterstwa i solidarności, wzajemnego wsparcia i akceptacji. Nie ulegajmy pokusie braku zainteresowania innymi, zwłaszcza najsłabszymi, nie przyzwyczajajmy się do odwracania wzroku, ale codziennie, konkretnie angażujemy się w „tworzenie jednej wspólnoty, składającej się z braci, którzy się akceptują, troszcząc się o siebie nawzajem”.

Watykan, 8 grudnia 2020 r.

Franciszek

INTENCJE MSZALNE

Niedziela 3.01 – Druga Niedziela po Narodzeniu Pańskim

7:00 Wypominki

7:30 Msza św. za zmarłych wymienionych w wypominkach rocznych

8:45 † Franciszka Gajosa od syna Tomasza

10:00 † Krystynę Bronder (10 r.), Karolinę Pasiekę (3 r.), Józefa Paruzela

12:00 O Boże błogosławieństwo dla Alicji Martyny Słabik oraz rodziców i chrzestnych z okazji chrztu św.

17:00 † Aleksandra Krysiaka (3 r.)

Poniedziałek 4.01

17:00 † Ryszarda Dawidowicza od rodziny Kaletów

18:00 † Arkadiusza Rybaka w dniu urodzin od Janusza i Anny Baydaków z rodziną

Wtorek 5.01

17:00 † Władysława Kłaka od prezesa LKS Sparta Nowa Wieś

18:00 O potrzebne łaski i wytrwałość w służbie Bogu dla członków Żywego Różańca

Środa 6.01 – Uroczystość Objawienia Pańskiego

7:30 † Cecylię Marchwińską (30 r.) od synów z rodzinami

8:45 † Władysława Kłaka od przyjaciela Tadeusza z żoną Elą

10:00 † ks. Proboszcza Zdzisława Radka (12 r.)

12:00 O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Elżbiety i Henryka z okazji urodzin

17:00 † Henryka i Hannę Mastalerzów, Bronisławę i Bronisława Krysińskich

Czwartek 7.01 – pierwszy czwartek miesiąca

7:00 † Zdzisławę Duszyńską od uczestników pogrzebu

18:00 † Mieczysława Kwiedacza od córki Anny z rodziną

**Modlitwa o święte powołania kapłańskie i zakonne
oraz za realizujących powołanie**

Piątek 8.01

17:00 † Krzysztofa Kościelnego od siostrzenicy Moniki z synem

18:00 † Mieczysława Solucha od mamy Danieli

18:45 Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 21:30)

Sobota 9.01

9:00 † Aniełę, Czesława i Marię Walaszczaków, Teresę i Juliana Gołdowskich, Reginę Juszczyk

18:00 † Romualdę, Józefa, Stefanię i Stanisława Kędziorów, Natalię i Wacława Kęsych, Jerzego Lizureja

Niedziela 10.01 – Święto Chrztu Pańskiego

7:30 † Krzysztofa Kościelnego, Helenę i Adama Kościelnych, Mariannę i Stanisława Mastalerzów, Janinę i Stanisława Grzegorzczaków oraz Reginę Loch

8:45 † Ryszarda Dawidowicza od szwagra Andrzeja z rodziną

10:00 † Władysława Kłaka od Krzyśka i Basi Krawczyków z rodziną

12:00 Za parafian

17:00 † Dariusza Czapnika od siostry z mężem

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 7:30, 8:45, 10:00, 12:00, 17:00

Msze św. w dni powszednie

7:00, 17:00 (w niektóre dni, według intencji mszalnych), 9:00 (soboty),

18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Krąg biblijny w każdą środę o 19:15 w domu św. Józefa; wstęp wolny

Adoracja Najświętszego Sakramentu piątek, 18:40 - 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 20:00 – 21:30

Codzienna modlitwa różańcowa

W niedzielę o 6:50; od poniedziałku do piątku 7:30; w sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci – soboty o 11:00; lektorzy – czwartek o 19:00,

Spotkania dla młodzieży – piątek o 19:00,

Akcja Katolicka – pierwszy poniedziałek miesiąca o 20:00,

Żywy Różaniec – pierwszy wtorek miesiąca, Dzieci Boże – sobota o 11:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – drugi poniedziałek miesiąca o 19:00.

Biblioteka parafialna w domu św. Józefa, czynna od 17:00 do 17:45

Księgarnia parafialna w domu św. Józefa, czynna od poniedziałku do piątku na życzenie

Kancelaria parafialna

Poniedziałek, środa i piątek po wieczornej Mszy św.; pilne sprawy - tel. 504843975

Poradnia Życia Rodzinnego

Siedziba w „Domu św. Józefa”, umawiamy się indywidualnie – tel. 609136447

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,

parafiaawreczyca.pl, tel. 34 3170213, oblubieniec@parafiaawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881